

Sygn. akt I C 1661/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

(...) stycznia 2015r.

Sąd Okręgowy w Radomiu I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Michał Gałek

Protokolant: sekr. sądowy Justyna Pijarska

po rozpoznaniu w dniu 8 stycznia 2015 roku w Radomiu

na rozprawie

sprawy z powództwa U. A.

przeciwko Skarbowi Państwa - Dyrektorowi Aresztu Śledczego w R.

o odszkodowanie

I. **oddala powództwo;**

II. **nie obciąża powoda obowiązkiem zwrotu kosztów procesu.**

/Na oryginale właściwe podpisy/

C 1661/13

UZASADNIENIE

Powód A. U. wniósł w dniu 19 sierpnia 2013 pozew przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Dyrektora Aresztu Śledczego w R. w którym żądał zasądzenia na jego rzecz kwoty łącznie 88.000,00 za każdy dzień pobytu w Areszcie Śledczym w R. w celi dla osób palących.

W uzasadnieniu pozwu podnosił brak poszanowania zdrowia i życia, znęcanie się psychiczne i fizyczne przez osadzenie go, jako osoby niepalącej z palącymi, co spowodowało zagrożenie zachorowania na choroby nowotworowe. Powód wskazał, że jest osobą niepalącą. Od 19.12.2012 do 17.03.2013r. roku został umieszczony na oddziale XIV Aresztu Śledczego w R., gdzie przebywał w celi z dwoma osobami palącymi. Pomimo jego monitów, które kierował do Dyrektora Aresztu, przebywając w celi z tymi osobami poniósł przez to straty zdrowotne poprzez trzymiesięczny przymus biernego palenia i narażenia go na utratę zdrowia, a nawet życia. Sytuacja taka trwała 88 dni w związku z tym za każdy dzień powód domaga się odszkodowania w kwocie po 1000 zł.

Prokuratoria Generalna Skarbu Państwa przekazała do prowadzenia powyższą sprawę Dyrektorowi Aresztu Śledczego w R. (k. 42).

Skarb Państwa reprezentowany przez Dyrektora Aresztu Śledczego w R. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych. Wskazywał, że w powództwo jest bezzasadne. Z danych posiadanych przez administrację Aresztu Śledczego w R. wynika, że powód

został w dniu 17.12.2012 roku umieszczony w celi (...) w dziale XIII gdzie przebywał do 18.04.2013r. Powód nie przebywał w oddziale XIV aresztu.

Powód nie wykazał przesłanek odpowiedzialności pozwanego za naruszenie jego dóbr osobistych. Pozwany zaprzeczył, aby powód był umieszczany w jednej celi z osobami palącymi. Przedstawione w pismach procesowych zarzuty są gołosłowne i mają charakter skargi na uciążliwość w odbywaniu kary pozbawienia wolności. Osadzony jest umieszczany w celi zgodnie ze swymi deklaracjami odnośnie palenia tytoniu. Niejednokrotnie zdarza się, że osadzeni zmieniają takie deklaracje każdego dnia, co wskazuje na typowo manipulacyjny i instrumentalny charakter działania osadzonych w związku na przykład z chęcią wymuszenia na administracji aresztu zmian w celi mieszkalnej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Powód A. U. przebywał w Areszcie Śledczym w R. w okresie od 17.12.2012 do 18-04-2013 w celi nr (...) położonej w oddziale XIII. W tym czasie deklarował się jako osoba niepaląca wyrobów tytoniowych. Cella nr (...) przeznaczona była dla osób niepalących .

W trakcie odbywania kary pozbawienia wolności w Areszcie Śledczym W. B. w okresie od grudnia 2009r. do sierpnia 2010r. oraz października 2013r. kilka razy deklarowała się jako osoba paląca (zestawienia danych k.65-67).

W trakcie pobytu w Areszcie śledczym w R. wspólnie z powodem w celi nr (...) przebywali w różnych okresach G. C., Z. J., J. K., M. U.. Osoby te poza Z. J. deklarował się jako niepalące wyrobów tytoniowych (wykaz k.90 zeznania świadka G. C. k. 125, J. K. z dnia 8.01.2015r.).

Z. J. osadzony został w celi (...) na oddziale XIII w dniu 23.01.2013r. jako osoba niepaląca. Przybył na ten oddział z oddziału XVII z celi nr (...) gdzie deklarował się jako osoba paląca wyroby tytoniowe. Przebywając na oddziale XIII zrezygnował z palenia tytoniu i osadzony został w celi nr (...) przeznaczonej dla osób niepalących (notatka służbowa k.91, oświadczenie Z. J. k. 92,93, historia rozmieszczenia k.94, 95,).

Powód przez cały czas pobytu w Areszcie Śledczym w R. deklarował się jako osoba niepaląca i przebywał w celach dla takich osób. (zeznania świadka S. Ż. z dnia z dnia 08.05.2014r).

Z dokumentacji medycznej powoda wynika, że do czasu opuszczenia Aresztu Śledczego w R. nie zgłaszał żadnych dolegliwości ze strony układu oddechowego, nie stwierdzono również żadnych zmian w obrębie tego układu. Skarżył się natomiast na dolegliwości okolicy przykręgosłupowej i samego kręgosłupa. Nie zgłaszał innych kłopotów zdrowotnych. Był konsultowany z psychiatrą, dostał leki przeciwzapalne i przeciwbólowe. Przy przyjęciu do aresztu miał aktualne zdjęcia klatki piersiowej, które nie wykazywało żadnych zmian w płucach i oskrzelach (zeznania świadka D. C. z dnia 08.05.2014r.).

Powód w trakcie pobytu w Areszcie Śledczym w R. nie wnosił skarg dotyczących używania wyrobów tytoniowych (informacja k.96)

Nie kierował także skarg do sędziego penitencjarnego (zeznania powoda k.179).

Sąd odmówił wiary zeznaniom powoda oraz świadka G. C. co do celowego umieszczenia pozwanego w celi dla osób palących. W ocenie sądu zeznania te miały na celu jedynie potwierdzenie okoliczności, na których powód oparł żądanie zapłaty za bezprawne naruszenie jego dóbr osobistych przez pozwanego areszt.

Zauważyć bowiem należy, że zarówno sam powód, jak i ww. świadek wprawdzie powołują się na okoliczność umieszczenia w celi (...) osoby palącej, tym niemniej twierdzenia te mają charakter ogólnikowy i nie zostały w żaden sposób uszczegółowione.

Świadek J. K. zeznał natomiast, że nie może wykluczyć, iż przejściowo przebywała razem z nim i powodem w celi osoba paląca. Ani powód, ani też świadek G. C., nie wskazywali na żadne konkretne osoby, które w tym czasie paliły tytoń w celi przeznaczonej dla niepalących.

Powód zeznał ponadto, że nigdy nie palił papierosów, a z informacji nadesłanej przez Areszt Śledczy W. B. wynika, że przez kilka miesięcy deklarował, że jest osobą palącą.

W świetle powyższego jego zeznania nie mogą być uznane za wiarygodne.

Sąd zważył, co następuje.

Stosownie do art. 24 § 1 k.c., przesłankami ochrony dóbr osobistych są: istnienie dobra osobistego, zagrożenie lub naruszenie tego dobra oraz bezprawność zagrożenia lub naruszenia.

W niniejszej sprawie bezsporne było istnienie dóbr osobistych powoda w postaci zdrowia czy też prawa do humanitarnego traktowania, bowiem są one przymiotem każdego człowieka.

Spór koncentrował się wokół ustalenia naruszenia wskazanych dóbr osobistych oraz bezprawnego charakteru tego naruszenia.

W ocenie Sądu Okręgowego powód nie sprostował wymaganiu wykazania faktu naruszenia jego dóbr osobistych (art. 24 k.c. i art. 448 k.c.).

Strona pozwana umieścił powoda w celi dla niepalących, a okoliczność, że niektórzy współosadzeni, pomimo odmiennych deklaracji, palili papierosy, nie stanowiło przejawu złej woli pozwanego i nie może on ponosić odpowiedzialności za niezgodne z przepisami zachowania innych więźniów.

Jak wynika ze złożonych dokumentów również powód zmieniał swoje stanowisko, co do palenia wyrobów tytoniowych.

W sprawie niniejszej brak było podstaw do przyjęcia, że sposób rozmieszczenia osadzonych w pozwanej jednostce był niezgodny z prawem. Nadzór nad prawidłowością wykonywania kary pozbawienia wolności sprawuje sędzia penitencjarny, a w jednostce, w której przebywał powód, nie stwierdzono żadnych uchybień. Sam powód przyznał, że nie kierowała skarg do sędziego.

W ocenie Sądu, powód nie udowodnił również faktu ignorowania zgłaszanych skarg przez wychowawcę.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dawał żadnych podstaw do przypisania pozwanemu zachowań stanowiących o naruszeniu przez niego jakichkolwiek dóbr osobistych powoda, z którym to faktem wiązało się żądanie udzielenia ochrony w sposób określony w treści pozwu.

Warunki odbywania kary przez powoda były adekwatne do tego, jakie miała obowiązek zapewnić administracja jednostki penitencjarnej na podstawie obowiązujących przepisów, w tym między innymi rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 sierpnia 2003 r. w sprawie regulaminu organizacyjno-porządkowego wykonywania kary pozbawienia wolności (Dz. U. z dnia 29 sierpnia 2003 r.).

Należy wskazać, iż zadaniem jednostki penitencjarnej jest izolacja osadzonego. Dyskomfort związany z przebywaniem w zakładzie karnym, czy też areszcie śledczym i istniejącymi tam warunkami jest immanentnie związany z pozbawieniem wolności, które stanowi konsekwencje postępowania powoda.

Uwzględnivszy charakter dochodzonego roszczenia oraz sytuację osobistą i materialną powoda, powód nie ma stałego zatrudnienia posiada na utrzymaniu żonę i dzieci, Sąd odstąpił od obciążenia go kosztami postępowania na rzecz pozwanego (art. 102 k.p.c.).

/-/ Na oryginale właściwy podpis.-